

ΑΘΗΝΑΙΚΑ PLUS

Επιμέλεια: ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΠΟΥΡΝΑΡΑ

Μια οφειλόμενη αναδρομική έκθεση στο **Μέγαρο Εϋνάρδου**, φόρος τιμής στη σπουδαία Πέπη Σβορώνου

«Δεν γίνεται να μη μου λείπει. Να μην τη σκέφτομαι. Μια ζωή περάσαμε μαζί. Δεν ήταν μονάχα η ομορφιά της, μα το τρομερό της μυαλό και η σοφία της που με κέντριζε». Ο Δημοσθένης Κοκκινίδης κάθεται στον καναπέ του σπιτιού του στην Παιανία με το τζάκι αναμμένο. Σε μια πολυθρόνα απέναντί της είχε τοποθετήσει το δίτομο των εκδόσεων Αδάμ, που είναι αφιερωμένο στη ζωγραφική της γυναίκας του Πέπης Σβορώνου (1934-2011). «Σου έβαλα τα βιβλία, να δεις μία ακόμα φορά τη δουλειά της. Ήταν μία από τις σπουδαιότερες Ελληνίδες εικαστικούς που δεν νοιάστηκε ποτέ να προβάλει την τέχνη της. Η προτεραιότητά της ήταν να εργάζεται με πάθος, να είναι ακέραια, να μη σκοτιζόταν αν θα είναι εμπορική».

Κάπως έτσι, με τους τόμους ως υπόμνηση των πεπραγμένων της πάνω στην κομψή πολυθρόνα που προερχόταν από το πατρικό των Σβορώνων, ένα νεοκλασικό του Τσίλλερ στο Νέο Φάληρο, ο 89χρονος ζωγράφος μου διηγήθηκε τρυφερά τη συμπόρευσή τους. Από τότε που γνωρίστηκαν στη Μυτιλήνη, το 1959, μέχρι το καλοκαίρι του 2004, που εκείνη έπαθε βαρύ εγκεφαλικό. «Εφυγε» επτά χρόνια αργότερα. Και έχει δικίο ο Κοκκινίδης όταν επιμένει πως μέχρι σήμερα, οι Έλληνες δεν έχουν αντιληφθεί το βελανечές της, τη δύναμη του χρωστικού της.

Την Τρίτη 15 Ιανουαρίου, το **ΜΙΕΤ** παρουσιάζει στο **Μέγαρο Εϋνάρδου** μια χορταστική αναδρομική της έκθεση με την επιμέλεια του Σπύρου Μοσχονά, με το βάρος να πέφτει στους καμβάδες της και όχι στα μοναδικά φουστάνια που ζωγράφιζαν στο χέρι εκείνη και ο Κοκκινίδης,

Η Πέπη Σβορώνου ήταν ζωγράφος του χρώματος.

Στο **ΜΙΕΤ** θα δούμε εκατό καμβάδες της Πέπης Σβορώνου.

τα οποία τους έκαναν γνωστούς διεθνώς. Εξίσου μεγάλη και ωραία έκθεση είχε να γίνει από εκείνη στο Μουσείο Μπενάκη το 2010 - 11 με τίτλο «Δημοσθένης Κοκκινίδης

Ομορφη και κομψή η Πέπη Σβορώνου, ήταν μια σπουδαία ζωγράφος, με έντονο εξηρασιονισμό και μεταφυσικά στοιχεία.

- Πέπη Σβορώνου. Πενήντα χρόνια στη ζωή και στην τέχνη» σε επιμέλεια της Ελένης Αθανασίου. Από γενιά αριστοκρατική που αντιπάλεψε οικονομικές δυσκολίες,

Με τον Δημοσθένη Κοκκινίδη ζωγράφιζαν μαζί τα φορέματα.

Η προηγούμενη μεγάλη έκθεση έργων της ήταν το 2010 στο Μπενάκη.

θήτευσε κοντά στον Μόραλη και στον Παπαλουκά όταν μπήκε στην ΑΣΚΤ. Πάντοτε είχε το δικό της ζωγραφικό ιδίωμα και άργησε πολύ να κάνει την πρώτη της έκθεση,

μας και το ζεύγος βιοποριζόταν από τα φορέματα.

Σε σχέση με τα χαρούμενά τους σχέδια στα φουστάνια, οι πίνακες της Σβορώνου κινούνται στον αντίποδα, έχουν έντονο εξηρασιονισμό, στοικεία μεταφυσικά, έναν προσωπικό αφηγηματικό κώδικα τόσο ισχυρό που συχνά αναστατώνει το βλέμμα. Θα μπορούσε να πει κανείς ότι η δουλειά της είχε σχέση με τους Γερμανούς «Νεοάγριους». Οι θεματικές της συχνά επηρεάζονταν από τα δυσάρεστα γεγονότα στον πλανήτη, τους πολέμους, τις συρράξεις. Η ίδια έλεγε: «Μεταχειρίζομαι τις μεικτές τεχνικές, τον πλούτο των υφασμάτων, τον μικρόκοσμο της φύσης και ό,τι μπορεί να με μεταφέρει στον κόσμο του παραμυθιού. Σε πολλά έργα, όμως κρύβεται υπαινικτικά κάτι απειλητικό. Σε άλλα υπάρχουν φανερά οι μιμύρες φιογούρες, παρουσία ενός τραγικού στοιχείου».

«Η Πέπη ήταν η ζωγράφος του χρώματος. Μέσα από αυτό δήλωνε τα πάντα», λέει ο Κοκκινίδης που ξεφυλλίζει το βιβλίο. «Κάθε μεσημέρι μιλάγαμε για τη ζωγραφική μας. Ήταν πάντοτε αυστηρή σε αυτό το θέμα και δεν διστάζε να κάνει κριτική όταν ερχόταν στο δικό μου ατελιέ. Ευτυχώς με τα φουστάνια καταφέραμε να κάνουμε ένα δικό μας μοναδικό καλλιτεχνικό είδος και έτσι δεν είχαμε την πίεση να πρέπει να πουλάμε τα δικά μας έργα για να ζήσουμε. Αυτό μας έδωσε μια καλλιτεχνική αυτοτέλεια, να εργαζόμαστε ο καθένας σε ενότητες που μας απασχολούσαν. Να πηγαίνομε σε βάθος χωρίς την αγωνία να είμαστε εύπεπτοι και ευπώλητοι...».

athinaika@kathimerini.gr